

— Разкажи, разкажи какъ взели малкото кученце въ богатската къща — обясни Василка.

— Че азъ много пжти съмъ я разказвалъ — вие я знаете . . .

— Нищо, нищо; разказвай, догдѣ не е дошла госпожата.

— Азъ сте ти оцистя обустата утрѣ — каза шестгодишниятъ Стефчо.

— Сте ти оцистя обустата . . . подигравателно повтори Личко, когото дѣцата наричаха „ежо“ заради острата му червена коса, която той не обичаше да рѣше.

— Пъкъ азъ . . . азъ, батенце, ще ти сгъна кърпичката слѣдъ вечеря — обѣща малката Катя.

Дѣцата мирно се наредиха наоколо и Владо започна своя разказъ. Бузитѣ му се изчервиха и очитѣ се загледаха въ висящата на тавана лампа, сѣкашъ, тамъ той виждаше какво се вършеше около малкото кученце. Всички се бѣха унесли въ разказа, като че за пръвъ пжтъ го слушаха. Само куцийтъ Кръстю стоеше настрана и гледаше навънъ. Той, въобще, не обичаше другаритѣ си, откакъ го сполѣти нещастieto.

— Госпожата!

Дѣцата въ единъ мигъ, като подплашени отъ гръмъ пилци, се прѣстнаха по чиноветѣ и чакаха да се яви на вратата тя — сухата, висока, надзирателка, която бѣше тѣй страшна, кога набърчи жглестото си чело. Малката Катя приплѣдня и ухапа прѣстче въ уста.

Но силенъ смѣхъ ги застави да се обърнатъ. Личко неудържимо се смѣеше надъ шегата си. Червената му глава се люшкаше отъ радостъ.